

Щекін Ростислав Володимирович (1910—1977 рр.) — кандидат технічних наук, доцент, декан санітарно-технічного факультету (1960—1968 рр.) Київського інженерно-будівельного інституту

Щекін Ростислав Володимирович народився 9 вересня 1910 року в м. Києві в міщанській родині.

Після закінчення середньої школи він з 1926 р. по 1929 р. навчався в Уманському профтехучилищі, де отримав спеціальність техника-будівельника. В 1929 р. Р. В. Щекін вступає до Київського політехнічного інституту на відділення фабрично-заводського і комунального будівництва. В 1930 р. на базі цього відділення та архітектурного факультету художнього інституту, як відомо, було створено будівельний інститут. Тому в 1934 р. Р. В. Щекін закінчує вже Київський будівельний інститут за спеціальністю теплогазопостачання і вентиляція. Деякий час працював де-

сятником на будівництві шахт у Ростовській області.

У 1935—1936 рр. він служив у лавах Червоної Армії, а пізніше працював інженером-проектувальником, начальником відділу Воєнпроєкту. В 1941 р. Р. В. Щекіна призначають старшим інженером, потім замісником головного інженера заводу боєприпасів у м. Пензі, а з 1944 р. він — начальник технічного відділу Головспецбуду в м. Києві, потім головний інженер Республіканського тресту Укрсантехмонтаж. За свою плідну працю відзначений урядовими нагородами.

З 1947 р. Р. В. Щекін працював у Київському інженерно-будівельному інституті викладачем, доцентом. В листопаді 1959 р. захистив кандидатську дисертацію з теми “Безнасосное автоматическое питание паровых котлов малой производительности для отопительных установок”. Його науковим керівником був доктор технічних наук, професор Б. М. Лобасєв.

В 1958 р. Р. В. Щекін був призначений заступником декана, а з 1960 р. по 1968 р. Ростислав Володимирович був деканом санітарно-технічного факультету Київського інженерно-будівельного інституту. Він був авторитетним спеціалістом в галузі опалення і теплопостачання будинків, цікавим співрозмовником і дуже доброю людиною. Протягом багатьох років він був депутатом Жовтневої районної ради в м. Києві. Активно займався громадською діяльністю в інституті.

За час роботи у Київському інженерно-будівельному інституті Р. В. Щекін опублікував понад 30 наукових робіт та підручників і серед них навчальний посібник для студентів "Расчет систем центрального отопления" та широковідомий "Справочник по теплоснабжению и вентиляции", який перевидався тричі.

У червні 1977 р. Р. В. Щекін подав заяву ректору інституту про звільнення його з посади доцента кафедри у зв'язку з хворобою та переведення в науково-дослідну лабораторію. Його прохання було задовільнено, але менш, ніж за чотири місяці, 19 жовтня цього ж року він помер.

Похований Р. В. Щекін у Києві на Байковому кладовищі.

Жива ще його дружина, Зінаїда Григорівна, є два сини, які успішно працюють у галузі опалення, вентиляції та енергозбереження, залишаються сотні його учнів і послідовників.

Блискучий педагог, видатний вчений, неперевершений методист, — таким залишився в пам'яті учнів і колег Ростислав Володимирович Щекін. Для мене це ім'я пов'язане з важливими подіями у житті — з почуттям великої вдячності я називаю його своїм двічі Хрещеним батьком.

По-перше, Ростислав Володимирович дав мені путівку в життя як інженеру, він був керівником мого реального дипломного проекту “Опалення та вентиляція Київського технікуму міськелектротранспорту”. До цього часу пам'ятаю його пораду застосувати у проекті прогресивну на той час систему опалення з попутним рухом теплоносія.

По-друге, Ростислав Володимирович відкрив для мене двері в науку. Справа у тому, що я листувався з ним, повідомляючи про свої виробничі справи з далекого Казахстану і, між іншим, надіслав йому свою першу друковану працю з організації роботи пересувних сантехнічних бригад в умовах будівництва радгоспів на цілих землях. Повідомляв також як важко працювати на виробництві не стільки через великий обсяг монтажних робіт, скільки від перевантажень під час чисельних, говорячи сучасною мовою, “презентацій” з приводу завершення монтажних робіт та введення об'єктів в експлуатацію.

Ростиславу Володимировичу було властиве надзвичайне почуття гумору, тому, побачивши між рядками мого листа жалісні сльозинки чехівського бідолахи, Ваньки Жукова, у листі-відповіді він надіслав мені запрошення для вступу до аспірантури Київського інженерно-будівельного інституту і програму вступних іспитів. З великою радістю і надією я сприйняв це запрошення, склав вступні іспити і вступив до аспірантури. Так, завдяки батьківській турботі Ростислава Володимировича, я завершив свою трирічну виробничу діяльність і ось вже понад 40 років передаю знання, отримані від чудових вчителів нашої кафедри — Р. В. Щекіна, Б. М. Лобаєва, Г. Є. Бема та багатьох інших, студентам улюбленого всіма нами університету.

*З великою пошаною до вчителів, випускник
Київського інженерно-будівельного інституту 1956 року
доцент, канд. техн. наук В. М. Голубенков*